

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 10

Ὁ Γράννης καὶ ὁ Μαρκῆς
μιλοῦνε καὶ ἀπορεῖς.

Γ.— Τρεῖς μέρες ποῦ σ' ἐγύρευα ποῦ ἦσουν τρυπωμένος ;
— Ἦμουν σὴν ἀσφάλεια σ' ἔνα βουτοῖ κρυμμένος.
Μ' ἐσπαρτεῖαρε καὶ ἐμὲ πολλὸν μὲ τὸν κομήτη
καὶ ἐμπήκα μέσα στὸ βουτοῖ ἀπὸ βραδὺς τὴν Τρίτη
μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἐκεῖ
θᾶμουν ἀσφαλισμένος
ἂν ἤθελ' ἄξαφνα βρεθῇ
ὁ κόσμος χαλασμένος.

Τὸν ἑαυτὸ μου, βρὲ Μαρκῆ, πολλὸ τὸν προφνύω
καὶ ἐμπήκα μὲ τὴ συλλογὴ
πὼς ἂν τυχὸν κιλίσ' ἡ Γῆ,
μαζὺ της νὰ κιλᾶω.

Ἦ ἂν ἔτρεχε καὶ ἂν πῆγαινε ὅπου καὶ ἂν ἤθε θέλῃ,
γὰρ δὲν εἶχα κίνδυνον ποτὲ μέσ' τὸ βαρέλι.

Τὰ σώματα τὰ σφαιρικά....

Μ.— Μωρὸ ὥς καὶ αὐτὰ τὰ μυστικά
τοῦ ἀστρονομίας ξέρεις ;

Ποῦ τ' ἀκουσες ;

Γ.— Ποῦ τ' ἀκουσα ; Μοῦ ἰάμαθ' ὁ Σπυτοζένης.

Ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βουτοῦ προβάνοντας τὴ μύτη,
τῶλεγα τὰ χαράματα γιὰ σκάσι τοῦ κομήτη :

Ἐγὼ εἶμ' ἰδεπα μωρὲ καὶ ἂν σοῦ βαστάῃ πέφτεις »
ἀλλὰ ἐκεῖς, σὰ βουλευτὴς ἀπίλογος καὶ ψεύτης,
ἀντὶς καθὼς μᾶς ἔλεγε νὰ πῶς κατὰ κάτου,
ἀνέβηκε ψηλότερα καὶ ἔμασε τὴν βρῆ τόν.

Μ.— Ἐγὼ λυποῦμαι φοβερὰ
ποῦ τοῦ κομήτου ἡ δοῖ

δὲν ἔπεσε ν' ἀλλάξουνε τὰ πράματα μας θέσι
Γ.— Λένε, Μαρκῆ, πὼς ὁ Ζορμπᾶς δὲν ἄφησε νὰ πῶς,

Λένε πὼς ἔκαμ' ὁ Ζορμπᾶς μὲ τὸν κομήτη φτιάση.
πὼς ὅστερ' ἀπὸ τοῦ ἐκλογῆς τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ
γιὰ νᾶναι καὶ τὸ Σύνταγμα ἀναθεωρημένο
καὶ ἐν γένει τὸ βασίλειον πολὺ βελτιωμένο
ἐνεκα τοῦ θανάβγουνε πολλοὶ ἀντιπροσώποι
καὶ ὅλο κατὰ πρόκειται νὰ πιάσουν οἱ ἀνθρώποι
ἀπὸ τὴν ἐπερχόμενη βουλευτοποικιλία,
νὰ μὴ βρεθοῦν ἀπέρτατοι μέσα σὴ συντελεία.

Μ.— Ἡ εὐσπλαχνία τῆς οὐρᾶς νᾶθελε γίνει τώρα
στὸ ἄπειρον νὰ τρέχωμεν
καὶ ἀνάγκην νὰ μὴν ἔχωμεν
οὔτε γιὰ νεκροφόρα !
Μικρὸν μωρὲ τὸ θεωρεῖς,
στὸ ἄπειρον νὰ προχωρῇς
καὶ ἀπὸ τῆς ματαιότητος νὰ βγῇς τὴν κωμωδία,
χωρὶς νὰ κάμῃς ἔξοδα γιὰ σοβαρὰ κηδεῖα,
χωρὶς ἀδείας ἰατρῶν καὶ ἀδείας ἀστυνόμων,
ἀλλ' αἰφνιδικῶς νὰ χαθῇς
χωρὶς πικρῶς νὰ θορηγηθῇς
ὑπὸ συγκλήρονόμων !

Χαρὰ σ' ἐμᾶς, βρὲ Γράννη μου, ἂν ἔπεφτ' ὁ κομήτης,
ν' ἀναπαῖ κάθε φτωχοῦ καὶ κάθε φαρμαλῆτης
ἀπὸ τὰ τόσα βάρη τοῦ ἀβιῶτου βίου !
Γιὰτὶ νὰ μὴν ἐξατμισθῇς ὡς ἄνθος τοῦ Μαΐου
ἀλλὰ νὰ ἐξατμίσῃς ὑπὸ τῆς ἀπροφίας
διὰ τῆς ἀνορθώσεως Ζορμπᾶ καὶ συντροφίας ;

Γιὰτὶ νὰ μένης σὴ ζωὴ καὶ ἔχι νὰ πᾶς σὴν ἄλλη,
πρὶν καλεσθῶν οἱ παρρησιαστικὸς δαίμων πάλι
καὶ μὲ νεύμας ἐπιδόχης καὶ τοῦ δαχτυλίου ἐκείνοι
ποῦ πᾶσαν ἀναπόστασιν τοῦ ἐξοῦς καὶ ἀποστάσεως
Τὴ εὐτυχίαν τοῦ θάσσοντος κομήτη νὰ σε γόνη
προσὶν νὰ ἴδῃς τὰ πράματα τὰ λαβὼν ἄλλην ὕψι,

προτοῦ καὶ σὺ νὰ συχαθῇς καὶ στίχους καὶ Ζιζάνια
καὶ σωτηρίαν νὰ ζητᾷς στὰ Ὑπερωκεάνεια!

Γ.— Μετὰ τῆς Συνελεύσεως, ποῦ λές, τὸ πανηγύρι
προσμένουμε τῇ συμφορᾷ
ποῦ τοῦ κομήτιου ἡ ὁρὰ
ἀπάνου μας θὰ γύρη

καὶ θὰ περιπλανώμεθα στὸ χάος τοῦ ἀπείρου.

Μ.— Ἐγνώρισες τὸν ξάδερφο τοῦ Πεταλά τοῦ Σπύρου,
Ἀντώνιον τὸν Πεταλᾶν τὸν ἀρειοπαγίτη
ποῦ μᾶς παρουσιάστηκε καὶ αὐτὸς σὰν τὸ κομήτι;

Γ.— Τι βλάκας ποῦ μοῦ φαίνεται μὲ αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις!
Σὲ τέτοιοι ἀνδρὰ σοβαρό,
λές πῶς ἐσένα καρτεροῦ
νὰ πᾶς νὰ μὲ συστήσης;

Ἐγὼ ἐπῆα μόνος μου ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρα
ποῦρθε ὁ Ἀντώνιος ἐδῶ γιὰ νὰν τοῦ δώσω γνώρα,
γνωρίζοντας πῶς ἔρχεται ἐν θείᾳ ἐπινεύσει
νὰ γίνη πληρεξούσιος ἐν Ἐθνοσυνελεύσει.

Ἀνθρώπους ἔτσι σοβαροὺς
καθὼς τὸν Ἀντωνάκη,
εἶχαμε χρόνους καὶ καιροὺς
νὰ γδοῦμ' ἀπὸ τὸ Θάκι.

Ἔπειρ' ἀφ' τὸν Πολύμητη καὶ ἀπὸ τὴν Πηλεόπη,
λίγοι Θιακοὶ ἐβγήκανε τῇ προκοπῇς ἀνθρώποι,
καὶ πρόκειναι νὰ τὸ θεωρῇ
ἡ Νῆσος μας τιμὴ τῆς
ποῦ ἀνατέλλει βρὲ Μαροῦ,
καὶ οὗτος ὁ κομήτης.

Τὸν γνῶρισα τὸν Πεταλᾶ,
καὶ ἐκάμετε πολὺ καλά,
τοῦ εἶπα σὺν τοῖς ἄλλοις

ποῦ ὑποψηφότητα προτίθεσαι νὰ βάλῃς
εἰς ὥρας ποῦ γυρεύουμε μετ' ἀγωνίας ὅσας
κεφάλαια ἐπιτήδεια διὰ τὰς ἀνορθώσεις
καὶ ἀνδρας ποῦ νὰ τοὺς συγκινοῦν οἱ ἐθνικοὶ μας πόνοι
ὅπως ἐσυνεκίνησαν ἐσένα κύρ' Ἀντώνη.

Ὡραία ἡ ἰδέα σας τοῦ νὰ πολιτευθῇτε
καὶ οἷς ποῦ τῆς πατρίδος σας τὴν πρόδοον ποθεῖτε,
καὶ ἡ ἐκλογὴ σας ἀσφαλῶς θὰ εἴν ἀπὸ τῆς πρώτης,
ἀλλὰ νὰ ἐνεργήσετε γιὰ σφαιριδιοδότες
καὶ γι' ἄλλα ἀπαραίτητα γιὰ κείνον ποῦ παλέει,
καὶ ἂν δὲν τὰ ξέρεις, ῥώτης τὸ Σπύρο καὶ στὰ λεί.

Παρατηθεῖς, μαρὲ Μαροῦ, αὐτὸν ἀρειοπαγίτη
καὶ αὐτὸς ὁ Ἰθακήσιος ἐρίτιμος πολίτης,
πρὸς ἀνακοίφισιν ἡμῶν
τῶν ἐν στενοχωρίᾳ.

θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν Νερμὸν
τώρα μὲ τὴν εὐρεία,
καὶ σὺ ποῦ λίαν ἐκτιμᾷς τὰς ὑπερόχους φύσεις,
νὰ πᾶς νὰ τὸν ψηφίσῃς.

Δύο Θιακοὶ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἔχουνε δηλώσει
καὶ ἂν ἐβγῇ καὶ ὁ Καλλίνικος τὸ πρᾶμα θὰ τριτώσῃ.
Θὰ ἐκτεθῇ ὁ Πεταλᾶς ὁ παρ' ἡμῶν τυγχάνων
καὶ ὁ Δρακούλης ὁ σοφὸς ὁ φίλος τῶν λαχάνων,
ὁ μέγας σοσιαλιστὴς πῶχει τὴ θεία γνώμη.
ἀβάκα νὰν τὰ βάλουνε μ' ἐμᾶς οἱ κληρονόμοι.

Νέα στοιχεῖα βγαίνουνε καὶ μὲ τὰ νέα νᾶσαι.

Μ.— Τῇ Μέκα τὴν ἐξέχασες μαρὲ π' ἀναθεμὰ σε;
Καλὲς καὶ αὐτὲς ἡ νέες μας πολιτικὲς ἐλπίδες.
μὲ ἀξίζει μιὰ παληόκοτα γιὰ δέκα πουλακίδες.

Κι' ὁ Πλάτων ἀπαραίτητος, καὶ ὁ Πεταλᾶς εὐχάριστος
καὶ ὁ Ἡρακλῆας Ἡρακλῆς γιὰ ῥητορίες ἀριστὲς,
καλὸς καὶ ὁ σοσιαλιστὴς καὶ ὁ ἐπαναστάτης,
μὲ ἐνθουσιάζει καὶ ὁ Γαρμπῆς σὰν ἔξυπνος χωριάτης,
ἀλλὰ εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ ἐννηακόσια δέκα,
ὅλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ πῶς πρώτη νὰν ἡ Μέκα.

Στὴ Μέκα πρέπει νὰ δοθῇ τὸ γέρος τοῦ ἀγῶνος
καὶ μέσ' στοὺς δεκατέσσαρους χωράει καὶ ὁ Σβορώνος,
χωράει πᾶς ὁ συμποτῶν τὸν τόπον συμπολίτης
ἀφοῦ δὲν τὸν ἐπύνεσε ὁ ψεύτης ὁ κομήτης!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καθένας τὴν ἐχώνεψε σὰ νᾶταν Ἀβδηρίτης
ὅπως ὁ ὑπερήφανος καὶ ἱπποτικὸς κομήτης
θὰ καταπέσῃ ἄγριος τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ,
πρᾶμα, ποῦ κάθε φρόνιμο τὸν κίνει νὰ γελάσῃ!

Ἵσως ἐκεῖνος νᾶτανε προαποφασισμένος
νᾶρθῃ νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τὴ φτιασμένη πλάσι,
μὲ ἀφοῦ εὐρέθη μόνος του ὁ κόσμος χαλασμένος,
εἰ ναῦρη νὰ χαλάσῃ;

Λὲν εἶχε τίποτα γερὸ ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις,
αἰσθήματα, φρονήματα ἰδέες, συνειδήσεις.
ὅλα τῶκάνανε κακὸ καὶ ἐπῆς καμνηλὰ του
τοεχίτος μὴν κολλήσανε τὴν λείαν τὴν ὁρὰ του!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΜΑΗΣ

Μ' όλον τὸ φόβο ποῦχαμε
ὁ κόσμος μὴ χαλάσῃ,
ἐβγήκε τὴν Πρωτομαγιά
πολὺ γυναικολάσι
κι' ἐγνώρισε τὸ χαρωπὸ
καὶ χρυσομάλλη μῆνα
ποῦ χαίρονται μ' ἐδαύτον
ὥς καὶ τὰ ζᾶ κι' ἐκεῖνα.

Μ' όλον τὸ φόβο ποῦχαμε
μ' ἐκείνον τὸν κομήτη,
μωρ' οὔτε μία σταχτιαροῦ
δὲν ἔμεινε σὲ σπῆτι·
ὅλες νὰ δείξουν ἤρθανε
μέσ' τοῦ Μαγιοῦ τὴν αὔρα,
πασαλειμένα πούρβερη
τὰ μοῦτρα τους τὰ μαῦρα.

Ὅλες νὰ χαιρετίσουν
ἐβγήκανε τὸ Μάη,
τὸ μῆνα ποῦ ποθεῖ ὁ νηὸς
κι' ὁ γέρος βλαστημάει,
τὸ μῆνα ποῦ συνέρχονται
εἰς κοινωνίαν γάμου
κι' οἱ ψύλλοι ποῦ σαρτένουν
μέσα στὴν κάμαρά μου.

Εἰς τὴν πανήγυριν αὐτοῦ
καὶ στὴν πολλὴ του χάρι,
ἐβγήκε κόσμος φιφτυτού,
ἐβγήκαν καὶ γαιδάροι,
ἐβγήκανε ῥομαντικοί,
καὶ νάρκισσοι ὠραῖοι
κι' ἀπάνου στὸ κρεβάτι μου
ἐβγήκαν κι' οἱ κοραῖοι.

Ἐβγήκαν ὁμορφες μουσικές,
γαρύφαλλα καὶ ἱα,
ἐβγήκανε καὶ μερικὲς
ἀπὸ τὴν ἐφεδρεία,
πῶγουνε Μάηδες πολλοὶ
ἀπάνου τους περάσει,
ὅλλὰ χαμμά δὲν ἐννοεῖ
πῶς πρέπει νὰ γεράσῃ.

Βγήκαν νὰ ὁραματίζουν
στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
καπέλα σὰν ἀγίλογοι,
φουστάνια τεντωμένα.
Βγήκαν τὰ κρίνα τὰ φτωχὰ

μέ τσ' ἀρχοντιάς τὰ ῥόδα
κι' ἐσυνδυάζετο λαμπρά
ἢ πείνα μὲ τὴ μόδα.

Κι' ὁ Δήμαρχος ὁ προσφιλὴς
καὶ πρῶτος ἐν τῇ δρᾷσει,
πῆγε μὲ φίλους στὴς Μηνιές
τὸ Μάη νὰ γνωριάζῃ.
κι' ὅπως ἐκατηφόριζε
μὲ δεκοχτὼ σιμὰ του,
κομήτης ἐφαινώτουνε
πῶσερνε τὴν ὁρὰ του.

Κι' ὁ Σύνδεσμος τῶν ἐργατῶν
ποῦχε γιορτὴ δική του,
ἦταν ἐκεῖ μὲ τ' ἄπορα
καὶ μὲ τὴ μουζικὴ του,
μὲ τὸν Καβαλιεράτο του
τὸν τετραπερατόνε
ποῦ θριαμβεῖει διαρκῶς
ὁ Σύνδεσμος μ' αὐτόνε,
μὰ καὶ μὲ τὸν Ἀντύπα του
ποῦναι κι' αὐτὸς ξιφτέρει
κι' ἀλλοίμονο στὸν ἄπορο
ποῦ μάθημα δὲν ἔχει.

Μέσ' τοῦ Μαγιοῦ τὴν εὐωδιά,
τὴ γλύκα, τὴ φαιδρότη,
νὰ χαίρεται καὶ νὰ γελά
ἐκύταζα τὴ νηότη,
κι' ἔλεγα, νὰ ἡ ποιήσεις,
νὰ ἡ χαρὰ τοῦ βίου,
λεπτὴ, ἄβρα, μαγευτικὴ,
ὥς ἄνθος τοῦ Μαΐου,
ἀλλ' αἰφνυδίως χάνεται
ἡ ποιήσεις ἐκείνη
καὶ μοῦ παρουσιάζονται
δύο σφριγῶντα κτήνη!

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Στὸ Μάη ἔτρεξα κι' ἐγὼ
πώπῃσαν τόσοι κι' ἄλλοι.
νὰ ἰδῶ ποῦ δὲν τὰ γνώριζα
τῆς φύσεως τὰ κάλλη.
Κι' εἶδα κυρίες μὲ φτερά,
ἀσφραχτοὺς τσουνκίδες,
τοῦ Πιτσαμάνου τὴ σπορὰ
κι' ἓνα κοπάδι γίδες.

Κι' ἐκεῖ ποῦ μέσα στὸ σωρὸ
ἀρχίνησα νὰ προχωρῶ,
κάποια παχειὰ μ' ἐζούπιζε
πολὺ μὲ τὸ κορμὶ της
κι' ἐγνώμισα πῶς ἔπεσε
ἀπάνου μ' ὁ κομήτης!

Φλάκ - Φλούκ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΑΞΑΤΑ

Εἶν' ἓνα ἐρημοκλήσι στὸ βουνὸ
χωρὶς παπᾶ, λιβάνι καὶ κερί
καὶ μόνο στόλισμά του ταπεινὸ
λίγη μυρτιά στὴ γῇ του ἔχει ξερή.

Λιβάνια ἢ πασχάλια καὶ τὸ θυμὰρι
καὶ γιὰ κανδήλια ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι
ποῦ μὲ λαμπρὲς ἀχτίδες τὸ χρυσώνουν
καὶ πότε τ' ἀργυρώνουν.

Τὴ χαρὰν τοῦ ψάλλον λειτουργία
καλόγηροι, τὰ μαῦρα χιλιδώνια
καὶ μ' ἀργυρὰ τοῦ φεγγαριοῦ κερὰ
ὀληνυχτίες τοῦ ψάλλουνε τ' ἀηδόνια.

Ἀέρι τὸ θωπεύει τοῦ πελάου...
κι' εἶναι φιλὶ τ' Ἀγίου Νικολάου
ποῦ στέρνει ναύτης μὲ πικρὰ τὰ χεῖλη
ἀπὸ τὸ πλοῖο ποῦ καίει χρυσὸ κανδήλι.

Ἐκεῖ πρωτομαγιά πῆγα κι' ἐγὼ
κι' ὑπνοβατοῦσα ἔκλει μὲ βῆμα ἀργό
κι' εἶδαν τὰ μάτια μου δειλὰ δειλὰ
τοῦ παραδείσου μυστικὰ πολλὰ...

Φάλασταφ.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

(Στὸ φίλο μου ποῦ πα-
νηγυρίζει αὔριο.)

Χαρὰ σου εἶναι ἡ δουλειά,
ὁ κόπος, ἡ τρεγάλα.
Ρίχνεις ὀλοῦθε μὲ ματιά
καὶ γέροντ' ὅλα γάλα.
Ἰδίως ἡ κουβέντα σου
δίνει μεγάλο μπρίο
Στὴ Γερουσία τοῦ χωριοῦ
μέσ' τὸ Τελεγραφεῖο.
Τὸ ψέμμα τ' ἀποστρέφεται,
μισᾷς τὴν κολακεία,
Ὁ κομιλῶ κι' ὁ φιφτυτού
σοῦ κάνουν ἀηδία.
Φαίνεσαι σ' ὅλ' ἀδιάφορος
καὶ ὁμως κάπου, κάπου,
Ὅταν σοῦ ποῦνε « βόχτα μας »
βάνεις τὸ πάγκο κάτου.
Ροῦχα Πρασόβας συνηθᾷς
καὶ σταυρωτὰ τὰ ῥάφεις.
Ἀπάνου κάτου φαίνεσαι
σὰ νοικοκύρης ναύτης.
Ἐκεῖνος ποῦ δ' ἐβόρεισε,
ἡ θὰ φοροῦσε ῥάσα,
ὁ δὲ δειλὸς ποῦ δὲν
τὸ κόμισμα στὴ Φόρσα.
(Ληξούριον)

Ρόκος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΩΤΗΤΟΣ
(Ληξούριον)

